

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ САМОЛЕТЦИ

chitanka.info

Преди две години аз и сестричето ми Минка заболяхме от лошата болест коклюш. Кашляхме денем и нощем. Никакви церове не ни помогнаха.

Един ден забелязах, че татко и мама си шепнеха нещо скришом от нас. По едно време дочух, че татко рече:

— Добре де, аз имам приятел авиатор: може да опитаме.

На другия ден татко ни попита уж на шега:

— Деца, искате ли да видите отблизо самолет?

— Искаме! Искаме! — отвърнахме ние радостно.

— Добре, пригответе се, ще ви отведе на аеродрума в Божурище. Тъкмо имам днеска там работа.

Качихме се на трамвая, подире на железницата и скоро стигнахме в Божурище.

Пред сградите посред широкото поле се белееше самолет, кацнал в тревата. Той беше висок колкото два автомобиля, с дълги бели криле и дълга опашка, прилична на рибешка. Отпред имаше две яки перки, високи до човешки ръст.

Татко се изкачи по високата желязна стълбичка, отвори една малка вратичка, подаде ни ръка и рече:

— Покачете се един подир друг; елате да го разгледате и отвътре.

След малко и тримата бяхме в килийката. Аз седнах в едното кожено кресло, а татко в другото. Той взе Минка на коленете си. Минка почна да се друса и да се смее весело. Погледнах от прозорчето. Откъм сградите идеше смешен човек, облечен в мушамени дрехи като водолаз. Кожена шапка покриваше главата му чак до раменете. На очите имаше големи очила. Той се качи не при нас, а отпред, при перките.

— Готово — извика някой оттам. Същия миг ни оглуши страшно бучене и самолетът цял се затресе. После усетих, че нещо ни тласна напред и като че се отделихме от земята. Минка изпищя и вкопча ръце на татковата шия.

— Не бойте се! — викна ни татко. — Само ще опитаме и ей сега ще кацнем пак на земята.

А самолетът ни люшкаше като лодка в бурно море и се издигаше все по-нависоко. Навън като че ли земята и небето се мятаха едно върху друго; ту виждахме земята над нас, а ние под нея, ту небето под нас, а ние над него!

След малко татко ни хвана през кръст и ни отведе до прозорчето.
— Гледайте! — извика той.

Погледнах и се отдръпнах изтръпнал. Долу, в страшната дълбочина под нас, се чернееха някакви кутийки. Те бяха наредени в дълги редове.

— Татко, какво е това там долу? — попитах аз плахо.

— София! — отвърна татко засмян.

— София ли?!

— Да, тя е! Ей там, дето лъщи онази малка златна топка, знаете ли какво е тя?

— Топка.

— Не, то е кубето на църквата „Александър Невски“. А онези плоски купчини са Витоша и Люлин планина.

Седнахме пак и татко отвори едно малко капаче отпред. Оттам духна толкова силно, че ни люшна на креслата.

— Отворете и двама устни и дишайте силно и дълбоко! — заповяда ни татко.

И ние дишахме, докато се замаяхме от вятъра. После татко пак затвори прозорчето. Аз се престраших и още веднъж погледнах надолу. Под нас видях само, че се чернееше нещо, разпростряно на земята като черна мечешка кожа.

— Това е пак София! — засмя се татко. — Сега сме вече на хиляда и петстотин метра височина. Ей сега ще вземем да слизаме вече.

Наистина, самолетът изпраця и взе да се плъзга надолу също като хвърковата шейна. Той направи така два-три кръга и скоро усетихме, че колелата пак допират до твърда земя.

Когато ни извадиха, краката ми се подкосиха и аз седнах на тревата.

От този ден се изгуби и лошата ни кашлица. Мама каза, че ни бил излекувал въздухът на голямата височина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.